

Er kan discussie ontstaan over de uitvoering, afspraken, planning, meerwerk of geld. Dat hoort bij iedere relatie

Wie betaalt, die bepaalt?

Wie betaalt, die bepaalt. Bij een aanbesteding door een overheid ligt dat alleen wat ingewikkelder. Het is immers publiek geld. En wie publiek geld uitgeeft, moet zich aan duidelijke spelregels houden. Precies daar ging het mis bij een aanbesteding van Waterschap Rivierenland. Het ging om een opdracht voor het groenonderhoud van bermen, sloten en dijken in Vijfheerenlanden. Een aannemer wilde daarop inschrijven, maar werd uitgesloten vanwege eerdere prestaties. Op het eerste gezicht weinig vreemds aan. Waarom zou je als opdrachtgever opnieuw zaken willen doen met een aannemer waar je slechte ervaringen mee hebt? Alleen zit daar meteen het probleem. Wie bepaalt eigenlijk of die eerdere prestaties slecht waren? En belangrijker: volgens welke meetlat?

Het waterschap kon bij de aanbesteding zijn eigen ervaringen met een aannemer meewegen. De rechtbank Gelderland vond echter dat vooraf onvoldoende duidelijk was wanneer eerdere prestaties goed genoeg waren. Daarmee ontstond volgens de rechtbank een risico op willekeur. En dat klinkt misschien als juridisch geneuzel, maar voor groenbedrijven is het behoorlijk fundamenteel. Een opdrachtgever en aannemer zijn het

nieuwe aanbesteding begint, zou ook een vreemde gang van zaken zijn. Maar juist daarom moeten de criteria vooraf duidelijk zijn. Anders ontstaat een situatie waarin een opdrachtgever eerst zelf ervaring opdoet met een aannemer en vervolgens ook zelf bepaalt welke waarde hij aan die ervaring geeft bij een volgende aanbesteding.

In deze zaak ging dat uiteindelijk behoorlijk mis. De rechter bepaalde dat het waterschap, als het de opdracht nog wilde gunnen, opnieuw moest aanbesteden. Opnieuw stukken maken, opnieuw inschrijven en opnieuw beoordelen. Dat kost niet alleen het waterschap tijd en geld, maar ook alle groenbedrijven die aan zo'n aanbesteding meedoen. Misschien is dat uiteindelijk precies waarom die soms irritante aanbestedingsregels bestaan. Een overheid mag eisen stellen, eerdere ervaringen meewegen en een aannemer uitsluiten als daar goede redenen voor zijn. Maar met publiek geld hoort ook een publieke verantwoordelijkheid.

Wie betaalt, die bepaalt dus niet helemaal. Misschien is het bij publiek geld beter om te zeggen: wie besteedt, moet uitleggen hoe hij bepaalt.

Wie zelf de meetlat vasthoudt, moet vooraf wel vertellen waar de streepjes staan

tijdens een klus nu eenmaal niet altijd met elkaar eens. Er kan discussie ontstaan over de uitvoering, afspraken, planning, meerwerk of geld. Dat hoort bij iedere relatie. Zo'n zakelijk verschil van inzicht betekent niet automatisch dat een aannemer slecht heeft gepresteerd.

Natuurlijk moet een gemeente of waterschap kunnen ingrijpen als een aannemer aantoonbaar onder de maat presteert. Sterker nog: met publiek geld mag je verwachten dat een opdrachtgever kritisch kijkt naar wie hij een opdracht geeft. Eerdere ervaringen compleet vergeten zodra een

Willemijn van Iersel
Hoofredacteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!